

dem udføre af en Læge, uden at Jordemoderen i saa Henseende er tilstrækkelig; men den modsatte Regel staar nu engang udtrykkelig i Loven af 1871, og den er ikke kommen derind ved nogen Foranstaltning fra Rigsdagens Side; nei, den stod i det oprindelige Regjeringsforslag. Det forekommer mig derfor, at de Overveielser, som muligen maatte tale for, at Eigsyn over dødsjødte Børn i Kjøbstæderne udføres af Lægen, burde have fundet Sted allerede i 1871, og at de nu komme for sent frem. Ligeledes med Hensyn til Selvmordstilfælde og andre Tilfælde af pludselig Død forekommer det mig, at den Regel, der er givet i Loven af 1871, vil, naar den anvendes med Konduite af vedkommende Politimester, vise sig tilstrækkelig til at fyldestgjøre det praktiske Livs Fordringer, og det er ikke mig bekendt, at der af de i bemeldte Lov givne Regler er fulgt Ulemper, som maatte gjøre en Forandring tilraadelig. Motiverne ansøre to Grunde for disse Forandringer. Den første er den, at en Kommission, der har været nedfat af Lægen og Statistikere, har foreslaaet en Del Foranstaltninger, sigtende til en fyldigere Mortalitetstatistik, og for at gennemføre disse Foranstaltninger ville disse smaa Lovforandringer være nødvendige. Det er nu ikke saa sjældent, at man møder Statistiker som Motiv eller Grundlag for nye Bestemmelser; den er i det Hele i vor Tid, eller nærmer sig dog til at blive det, en Moloch, paa hvis Alter man offerer vore Kommunalbestyrelser, Embedsmænds og andre Autoriteters Tid og Hlid; men jeg holder mig til den gamle Sætning, at Tallene skulle ikke regjere Verden, men kun vise, hvorledes denne bliver regjeret; det er ikke Tallene, der skulle beherske Livet, men omvendt. Om der ogsaa bliver et lille Gul i Statistiken, er det ikke det, det kommer an paa. Dernæst ansføres en anden Grund, som i og for sig kunde synes at være vigtigere, idet der nemlig gjøres gjældende, at disse Foranstaltninger ogsaa ere af Betydning for Samfundet i det Hele, idet saavel Dødsjødfler som Selvmord og dermed ligestillede Tilfælde af pludselig Død bør gjøres til Gjenstand for nøiagtigere Undersøgelse end den, der for Tiden ifølge Eigsynslovgivningen bliver dem tildel. Hvis nu virkelig Erfaringen havde viist, at der med den Behandling af disse Forhold, som Eigsynsloven hjemler, følger Ulemper, der ere af Betydning for Samfundet og Sætsikkerheden, som det her kommer an paa, da vil jeg sige, at Erfaringen er en Læremester, for hvem jeg bøier mig; men jeg har aldrig hørt Noget derom, og jeg tvivler om, at den høitærede Minister er istand til at ansøre Noget derom, idet 4 Aar ialtsald er for kort en Tid til at indhente Erfaringer i saa Henseende, der kunne være af nogen Betydning. Jeg har selv mange Gange foretaget saadanne Undersøgelsesforretninger, uden at have nogen Læge ved min Side, og uden at jeg i mindste

Maade har savnet ham. Den statistiske Kommission har lagt en særdeles stor Vægt paa, at der, som det hedder, ikke „tumles“ med Liget, inden Forhørsdommeren kommer tilstede, thi ellers kan han blive berøvet forskjellige Momenter, der kunne være af Bigtighed ved Bedømmelsen af Spørgsmaalet om Selvmord eller Mord. Jeg vil hertil bemærke, at dette kan i ganske enkelte Undtagelses-tilfælde være rigtigt; men taget som almindelig Regel er det en stor Overdrivelse. De allerfleste Tilfælde af den Art, som man træffer i det virkelige Liv, angaa hængte og druknede Personer; men der er man virkelig nødt til strax at tumle med Liget og bringe det ud af den Stilling, hvori det fandtes; thi det kræver Lovgivningen og kræver det under Straf. Med Hensyn til hængte Personer, da er det, som man har sagt i det andet Thing, ikke i de 99 Tilfælde af 100, at Sagen er klar, og at der ikke kan være Tale om Mord, men det er i 999 Tilfælde af 1000, at det forholder sig saaledes. Selv i andre Tilfælde, hvor der snarere kan være Tale om Muligheden af en Forbrydelse, vil man dog saa godt som altid være nødt til at bringe Liget ud af den Stilling, hvori det findes, og tumle med det, for at foretage Gjenoplivelsesforsøg, og det kan da let hændes, at den Stilling, hvori Liget blev antruffet, forandres; uen saa bliver det netop den erfarne Forhørsdommers Sag at tilveiebringe Oplysninger om, i hvilken Stilling Liget var, da det blev truffet. Man maa jo ofte bringe Liget ind i en Stue og lægge det paa en Seng, idet man dog ikke kan lade det ligge under aaben Himmel; men det er da netop ved Forhør over de Personer, der først have antruffet det, at man maa søge oplyst, og ogsaa i Reglen kan faae oplyst, i hvilken Stilling Liget oprindelig befandt sig. Jeg er ogsaa betænkelig, naar der i § 2 udtrykkelig nævnes det Tilfælde, at Lig opdrive paa Stranden. Det hændes jo ikke saa sjældent i Jurisdiktioner, der grændse til Havet, at Lig opdrive, som have ligget i Maaneder i Vandet og ere halveis opløste, ukjendelige, ja halveis spiste af Fiskene, saa at man kun kan se, at det har været et Menneske. Nu spørger jeg, om det er nødvendigt at holde Eigsynsforretning ved et saadant Lig; thi hvad skal en saadan Forretning nytte til? Og jeg spørger, om det er praktisk at give en Forkrift, horefter et saadant Lig, som man skulde tro hurtigst muligt burde nedgraves i Jorden, bliver liggende f. Ex. paa Anholt, Endelave eller Dng, indtil Politimesteren kan komme tilstede med Lægen — Noget, som til visse Tider af Aaret kan være meget længe — og i Mellemtiden maatte udbrede Stank og Pest. Selv Politimesterens Undersøgelsesforretning synes i saadanne Tilfælde ikke at være ubetinget nødvendig, og om Lægens Undersøgelsesforretning vil jeg sige, at den er her ganske overflødig. Jeg mener saaledes, at der vil være adskillige Tilfælde, hvor Lægens Undersøgelse er